Vlaams Parlement

vergadering **C226 – CUL30**
zittingsjaar 2012-2013

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 6 juni 2013

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het geringe aantal meldingen vanuit de sportsector bij het meldpunt 1712
- 1546 (2012-2013) 3

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Vlaamse topsportscholen
- 1560 (2012-2013) 4

Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verhuis van voetbalclubs uit eerste klasse
- 105 (2012-2013) 7

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het reglement voor de subsidiëring van investeringen in of renovatie van kleinschalige sportinfrastructuur van lokale overheden
- 1598 (2012-2013) 15

Vraag om uitleg van de heer Steve D'Hulster tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Special Olympics 2014
- 1716 (2012-2013) 19

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verevening van sportkredieten tussen provincies en Vlaamse Gemeenschap
- 1738 (2012-2013) 23

■

Waarnemend voorzitter: de heer Kris Van Dijck

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het geringe aantal meldingen vanuit de sportsector bij het meldpunt 1712
- 1546 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Op 12 maart 2012 werd het meldpunt 1712 officieel in werking gesteld. Het centrale meldpunt voor geweld, misbruik en kindermishandeling paste in het actieplan van de Vlaamse Regering met betrekking tot de aanpak van geweld op kinderen en in het bijzonder kindermisbruik. Vlaams minister van Welzijn Jo Vandeurzen verwachtte dat het meldpunt jaarlijks ongeveer 16.000 meldingen zou registreren. Wij staan achter dat centraal meldpunt, omdat er nood is aan duidelijkheid. Een apart meldpunt voor sport zou nog meer versnippering betekenen.

Ondertussen heeft het meldpunt zijn eerste volledig werkingsjaar achter de rug en in dat kader stelde ik een aantal vragen aan minister Vandeurzen en minister Muyters. Uit het gecoördineerd antwoord van minister Vandeurzen blijkt dat het meldpunt 1712 gedurende zijn eerste volledige werkingsjaar exact 2954 oproepen liet optekenen. Dat is heel wat minder dan het verwachte aantal. Dat klinkt misschien raar, maar als je er 16.000 verwacht en je krijgt er ‘maar’ 3000, is er misschien wel iets aan de hand. Ik denk dat het meldpunt niet genoeg gekend is en dat de mensen nog niet genoeg durven te melden. Bij de ouderen is de taboesfeer wat doorbroken, maar bij de jeugd leeft het taboe wel nog meer.

Slechts zeven melders kwamen uit de sportsector. Dat lijkt mij geen correcte weergave van de realiteit. Ik kom zelf uit de sportsector. We hebben in de krant al kunnen lezen over een aantal gevallen waarbij er iets niet pluis was tussen trainer en speler.

Minister, hoe evalueert u het gegeven dat het meldpunt 1712 slechts een beperkt aantal meldingen vanuit de sportsector ontving? Wijst dat beperkt aantal meldingen vanuit de sportsector op een te beperkte effectiviteit van de gevoerde communicatie-inspanningen naar de sportsector, of is het volgens u nog te vroeg om dat te beoordelen?

In welke mate pleegt u overleg met de minister van Welzijn, Jo Vandeurzen, om te bekijken hoe de sportsector mee kan worden opgenomen in het meerjarige communicatieplan rond het meldpunt 1712? In hoeverre bekijkt u welke bijkomende inspanningen of initiatieven rond het meldpunt 1712 vanuit het beleidsdomein sport mogelijk zijn?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik verwijs in de eerste plaats naar mijn antwoord op uw schriftelijke vraag nummer 544 van 14 maart 2013 over hetzelfde onderwerp.

Ik stel samen met u vast dat er vanuit de sportsector maar weinig meldingen zijn bij het meldpunt. Ik zal mij niet uitspreken over de oorzaken daarvan, dat zou puur hypothetisch zijn. Ik ga er echter wel van uit dat dat niet automatisch slecht is. Het is niet omdat er weinig meldingen zijn dat er sowieso een en ander mis is. Daar wil ik voorzichtig mee zijn.

Ik blijf uiteraard wel achter het uitgangspunt staan dat voor een dergelijke delicate materie een beleidsdomeinoverschrijdende aanpak noodzakelijk is, waarbij de link met de professionele hulpverlening en justitie zo klein mogelijk wordt gemaakt.

Het is te vroeg om de effectiviteit te beoordelen op basis van het huidige aantal meldingen. Er is een ruime communicatiecampagne gevoerd bij de lancering van het meldpunt in maart en april 2012. Wij communiceren zelf het logo voortdurend bij alles wat verschijnt, zo ook op de vernieuwde website Gezond Sporten.

Het meldpunt profileert zich als een breed meldpunt rond geweld, misbruik en kindermishandeling. De tweede communicatiecampagne draaide rond intrafamiliaal geweld.

Ook rond het integriteitsthema zijn het afgelopen jaar binnen de sportsector heel wat zaken gerealiseerd of op de rails gezet. Zoals u zelf al formuleerde in uw vraag is het vooral belangrijk om het taboe te doorbreken. Ik verwijs naar mijn antwoorden op uw schriftelijke vraag nummer 285 en uw vraag om uitleg nummer 1142 over de instrumenten tegen seksueel grensoverschrijdend gedrag in sportclubs, die werd behandeld in de commissievergadering van 14 maart 2013. Het is belangrijk dat er een duidelijk aanspreekpunt is binnen de sportorganisatie, als laagdrempelig eerste aanspreekpunt en doorverwijspunt, waarbij het meldpunt 1712 aangeduid wordt als hét centrale meldpunt.

Het thema wordt voortdurend opgevolgd. Ook de jeugdsector zit bijvoorbeeld met vragen. Onlangs hebben de kabinetten van Welzijn, Sport, Jeugd en Onderwijs nog overleg gepleegd over de verdere stappen die kunnen worden gezet.

De piste wordt onderzocht om in het najaar een studiedag te organiseren. Dat past in het kind- en jongerenvriendelijk maken van het meldpunt. Aan dat knelpunt wordt momenteel gewerkt in samenwerking met Kind en Samenleving. De focus ligt op het bereiken van jongeren. In dat traject wordt rekening gehouden met de inbreng van de communicatieprofessionals. Er zal van de gelegenheid gebruik worden gemaakt om jongeren te bevragen over de voorbije campagne van het meldpunt 1712, met als focus kindermishandeling, dit allemaal om ervoor te zorgen dat we die jongeren in de toekomst nog beter kunnen bereiken en op de juiste manier aanspreken.

Mevrouw Werbrouck, we moeten vaststellen dat het meldpunt nog in volle ontwikkeling is. Op uw schriftelijke vraag nummer 355 – dat is het voordeel van zoveel schriftelijke vragen te stellen: we kunnen altijd daarnaar verwijzen – heeft minister Vandeurzen u geantwoord dat hij naar aanleiding van de signalen en de meldingen over historisch misbruik besliste tot de installatie van een expertenpanel om te komen tot een passende aanpak van de dossiers in kwestie, zowel individueel als globaal.

Tot slot geef ik nog mee dat de sportsector sinds kort ook deel uitmaakt van het Vlaams Forum Kindermishandeling.

Tot daar, mevrouw Werbrouck, een stand van zaken, zonder in te gaan op puur hypothetische verklaringen van wat de oorzaak zou zijn.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, mijn bekommernis is dat het meldpunt nog bekender moet worden binnen de sportsector, bij de mensen, de kinderen en de jongeren die in aanraking gekomen zijn of nog komen met sport. Het zou zeer naïef zijn om te denken dat de problematiek minder voorkomt binnen de sportsector dan in de andere sectoren waar er ook sprake is van nauwe en directe fysieke contacten tussen mensen. De cijfers maken duidelijk dat de sportsector onvoldoende bereikt wordt. We moeten daar oplossingen zoeken met minister Vandeurzen, met Jeugd, met weet ik veel wat allemaal. Iedereen zou grote aandacht moeten schenken aan sport binnen het aangekondigd algemeen communicatieplan rond het meldpunt 1712. Minister, ik wil u vragen om het te blijven evalueren en opvolgen.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

– *De heer Bart Caron, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Vlaamse topsportscholen
- 1560 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Voorzitter, minister, collega's, de Vlaamse topsportscholen zijn in 1998 gestart. De werking van de bestaande topsportscholen werd tijdens de afgelopen dertien schooljaren niet structureel bijgestuurd of geëvalueerd. In het voorjaar van 2011 werd er eindelijk een globale evaluatie van de topsportscholen door het Agentschap voor de Bevordering van de Lichamelijke Ontwikkeling, de Sport en de Openluchtrecreatie (Bloso) en het departement Sport gefinaliseerd. Deze evaluatie resulteerde in een aantal aanbevelingen, in talrijke discussies in deze commissie en in een beslissing van de minister. Het departement Onderwijs deed hetzelfde in het najaar voor een onderwijsspecifieke evaluatie van de Vlaamse topsportscholen. De bedoeling van de formele beslissing was dat de betrokken topsportfederaties nog voorstellen mochten doen met betrekking tot de invulling van de modaliteiten en de timing bij de beleidsaanbevelingen. Die zouden dan opgenomen worden in een advies dat u, minister, in december 2011 ontvangen zou hebben.

Samen met minister Smet gaf u in het najaar van 2011 aan dat het de bedoeling was om in het voorjaar van 2012 tot een consensus te komen betreffende de werking van de topsportscholen, zowel vanuit de sport- als de onderwijsspecifieke context.

Ik stelde op 3 juli 2012 een schriftelijke vraag, nummer 748, naar de stand van zaken met betrekking tot de topsportscholen. U antwoordde mij: "Tot op dit ogenblik zijn er nog geen gezamenlijke beslissingen gemaakt. Wel zijn beide kabinetten in het bijzijn van Bloso in overleg om een nieuw pilootproject uit te werken naast de Topsportschool. Er werd al rond de tafel gezeten met twee topsportfederaties als potentiële pilootfederaties, maar voorlopig is er nog niks definitiefs vastgelegd. De uitkomst van dit overleg zal gevat worden in het Topsportactieplan Vlaanderen (TSAV) III." En nog: "Het al dan niet verder centraliseren van de topsportscholen dient te kaderen in een globaal Vlaams topsportbeleid."

Minister, het nieuwe TSAV III werd ondertussen voorgesteld en daarin worden een aantal maatregelen genomen: een schaalvergroting door te evolueren naar een eenpolige studierichting Topsport; de organisatie van het volledige studiegebied Sport in de topsportscholen; het opzetten van een pilootproject als alternatief traject naast de topsportschool; het verbeteren van het topsportvriendelijk klimaat in het topsportinternaat; voorzien in aangepaste studiebegeleiding en studiefaciliteiten; voorzien in een gegarandeerd minimumpakket lerarenomkadering in de middenschool.

Volgens het Topsportactieplan kunnen deze maatregelen voor het eerst in het schooljaar 2013-2014 worden geïmplementeerd. Wel dient dan het Globaal Topsportconvenant door de begeleidingscommissie aangepast te worden in de loop van het voorjaar 2013.

Minister, hebt u met de minister van Onderwijs al gezamenlijke beslissingen genomen? Welke maatregelen vanuit het TSAV III zullen al geïmplementeerd worden in het schooljaar 2013-2014? Is het nog steeds de bedoeling om het Globaal Topsportconvenant aan te passen in het voorjaar 2013? Kan deze timing worden gehandhaafd?

Tennis en voetbal werden genoemd als mogelijke sportfederaties die zouden deelnemen aan het pilootproject naast de topsportschool. Kunnen de ministers dat al definitief bevestigen? Zal het pilootproject dan twee jaar duren? Krijgen de begeleidende scholen extra middelen om te participeren aan dit pilootproject?

Minister Smet toonde zich in 2011 voorstander van een centralisatie van de topsportscholen. U stelde daarover dat het al dan niet verder centraliseren van de topsportscholen dient te passen in een globaal Vlaams topsportbeleid. In het Topsportactieplan wordt niet expliciet gepraat over de centralisatie van de topsportscholen. In hoeverre zal er onder impuls van die maatregelen dan nog werk gemaakt worden van een verregaande centralisatie van de bestaande topsportscholen?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik sluit me graag aan bij de vragen van mevrouw Werbrouck. We hebben hier de laatste jaren al meermaals over de topsportscholen gepraat. We verwachten met de meeste leden van deze commissie dat we toch iets in beweging kunnen brengen en dat er toch wat voortgang komt in dit verhaal. We zijn er allemaal van overtuigd dat er in onze topsportscholen iets moet veranderen. Vanuit Sport moeten we daar kwalitatief vooruit, en uiteraard moet Onderwijs mee.

Mevrouw Werbrouck heeft al een aantal projecten genoemd. Mijn bekommernis betreft vooral de timing, minister. Boeken we vooruitgang? Kunnen we daar nu mee starten, zodat we in deze legislatuur nog vooruitgang kunnen boeken in de topsportscholen?

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Mevrouw Werbrouck, ik zal mij in mijn antwoord vooral concentreren op het andere pad, waar uw vragen vooral over gaan.

Zoals vooropgesteld in het Topsportactieplan Vlaanderen III, werden na overleg tussen het kabinet Onderwijs, het kabinet Sport en Bloso de modaliteiten besproken om een flexibel leertraject buiten de topsportschool in te voeren. Dat is een idee dat ook in de commissie gesteund wordt. Daarvoor zal een bijzonder topsportstatuut worden gecreëerd, namelijk het topsportstatuut F, met de f van flexibel, in navolging van de A-, B- en Belofte-topsportstatuten.

Het dient opgemerkt dat het hier in grote mate een onderwijsmaterie betreft, net als bij topcultuurtalenten, waarvoor het Onderwijsdecreet zal moeten worden aangepast – dat is dus niet mijn job, maar die van collega Smet – en waarvoor via een besluit van de Vlaamse Regering de sporttakken aangeduid worden.

In het pilootproject, dat over de schooljaren 2013-2014 en 2014-2015 zal lopen, zullen inderdaad de sporttakken tennis en voetbal worden aangeduid. Enkel voor leerlingen tennis (1e, 2e en 3e graad) en voetbal (3e graad) zal in aansluiting op de beslissing van de gemengde selectiecommissie van het topsportconvenant tot toekenning van het topsportstatuut F de toestemming kunnen volgen van de unisportfederatie en de klassenraad tot talentontwikkeling in kwalitatief hoogstaande omstandigheden tijdens de reguliere schooltijd buiten de topsportschool.

De leerlingen/topsporters met een topsportstatuut F mogen een aantal halve dagen afwezig zijn op school, teneinde deel te kunnen nemen aan toernooien, stages en/of intensieve trainingsperiodes onder verantwoordelijkheid van de sportclub en/of trainer. Die afwezigheden worden dan erkend als gewettigde afwezigheid. Het plafond van het aantal halve dagen gewettigde afwezigheid wordt als volgt vastgelegd: 130 halve dagen bij inschrijving in een studierichting van de 2e graad (tennis) of 3e graad (tennis en voetbal) en 90 halve dagen bij de 1e graad tennis, op voorwaarde dat de betrokken unisportfederatie haar goedkeuring geeft over de context of lesgever die voor de talentontwikkeling worden ingezet.

De aanpassing van het Globaal Topsportconvenant in functie van het flexibele leertraject buiten de topsportschool werd voorgelegd aan de begeleidingscommissie van het Topsport-convenant op 16 mei 2013. Aan het convenant zelf zullen voorlopig geen aanpassingen gebeuren. Het pilootproject zal als een bijlage worden opgenomen. Als het later bestendigd wordt, zal een aanpassing ten gronde gebeuren van het Globaal Topsportconvenant, na evaluatie van het schooljaar 2014-2015.

Het pilootproject voor de sporttakken tennis en voetbal kan ingaan vanaf 1 september 2013. Daarvoor zullen de nodige bepalingen opgenomen worden in het nieuwe Onderwijsdecreet. Er wordt niet in extra budgettaire middelen voorzien voor de participerende scholen om het pilootproject te volgen.

De locatie van een topsportschool is per sporttak vastgelegd in een bijzonder convenant van onbepaalde duur, afgesloten tussen de minister van Onderwijs, de topsportschool en de topsportfederatie. Als er voorstellen komen tot wijziging van die bijzondere convenanten,

dienen die aan te sluiten bij de strategische keuze van centralisatie tot drie topsporttrainingscentra, zoals vastgelegd in het Topsportactieplan Vlaanderen III.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb iets nieuws gehoord: het bijzonder statuut F. Dat is een heel goed statuut. Ik sta achter dat pilootproject. Ik wou dat we nu al twee jaar verder waren en dat we het project konden evalueren om het eventueel uit te rollen naar andere sporten. De ervaring leert ons dat er minstens evenveel topsporters zijn die uit het regulier onderwijs komen als uit de topsportscholen. Wie kan kiezen om niet naar de topsportschool te gaan maar toch het talent heeft om aan topsport te doen, moet dat kunnen combineren. Het statuut dat er nu aankomt, is een fantastisch statuut. Als het goed is, zeg ik het ook, minister.

We moeten dat tweesporenbeleid blijven volgen. We moeten daar blijven op inzetten. Daarnaast moeten we proberen die topsportscholen nog meer te centraliseren. Zes is te veel, ik zie er liever twee dan drie. Dat heeft tijd nodig, maar we moeten er wel verder meer gaan.

De heer Bart Caron: Minister, mijn jongste zoon zit in die situatie. De scholen vandaag gaan daar vaak niet flexibel en hoffelijk mee om. Dat maakt het voor de leerlingen moeilijk. Als het over sterke leerlingen gaat, is dat niet zo erg. Zij vangen dat zelf dan wel op. En dat geluk heb ik. Maar dat is niet altijd het geval. Ik merk dat het voor veel scholieren in de omgeving van mijn zoon, die in het tso en bso zitten, wel moeilijk is om, als zij halve of volledige dagen voor een internationaal tornooi afwezig zijn, nadien de draad terug op te pakken.

Minister, ik steun dit initiatief. Geef er maar een lap op.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Interpellatie van de heer Johan Sauwens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verhuis van voetbalclubs uit eerste klasse
- 105 (2012-2013)

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Minister, twee weken geleden is over dit onderwerp nog een actuele vraag gesteld. Minister Bourgeois heeft toen namens u geantwoord. Twee dagen later stonden de kranten vol over hetzelfde verhaal. Eerst ging het over Zulte Waregem en later over Oostende. Ik heb dan ook deze interpellatie ingediend om deze commissie de kans te geven deze kwestie wat ruimer te bespreken. Ik wil het probleem ook in zijn algemeenheid benaderen en nagaan wat wij daar samen aan kunnen doen. In die zin zijn mijn vragen aan u gericht omdat ik geen andere invalshoek heb in dit parlement. Mijn vragen zijn dan ook puur informatief en niet aanvallend bedoeld.

In Vlaanderen is het fenomeen vrij nieuw dat dergelijke vrij drastische, voor sommigen brutale beslissingen over sportclubs worden genomen door een of twee personen. In de Angelsaksische landen en de meer liberale economieën van de wereld bestaat dat wel meer.

Bij ons is het vrij recent dat een club zou kunnen verhuizen. Dat gebeurt wel eens in het basket. Het gaat dan over een verplaatsing van maximum een aantal tientallen kilometers.

Ik wil even dieper ingaan op het clubgegeven. Het clubgegeven is het samenspel van een viertal groepen actoren. De eerste groep bestaat uit het bestuur. Het gaat dan over het administratieve en organisatorische aspect. Dat is heel belangrijk, ook wanneer het over de federaties en de steun aan de federaties gaat.

Een tweede luik is het pure sporttechnische: de trainer, het trainersteam en de spelers.

Het derde is het financiële luik. Dat is alles wat te maken heeft met sponsors en met participatie, al dan niet van lokale besturen, via infrastructuur, logistiek of rechtstreeks.

Een vierde component is de menselijke component van de supporters en de omgeving en regio. Men kan die componenten niet zomaar van elkaar losscheuren zoals men dat in de pure bedrijfswereld wel kan doen. Zo hebben we bijvoorbeeld gezien hoe Ford Genk naar Spanje verhuist. In de pure geglobaliseerde wereldeconomie zijn dit vanzelfsprekende beslissingen. Deze beslissing stuit de Vlaamse supporter en sportliefhebber in het algemeen wel tegen de borst. Een club heeft ook een eigen karakter en wordt opgebouwd vanuit het samenspel. Zo is er bij Lokeren de figuur van de voorzitter, bij STVV zijn er de tribunes en de heftigheid. Zo heeft elke club zijn eigen karakter dat wordt bepaald door onder meer het samenspel. Dat is het tweede element dat veel mensen stoort. Dat wordt hier gebruuskeerd, en is het niet met Zulte Waregem, dan is het met Oostende. Mijn stelling is dat de sport in Vlaanderen niet zomaar te koop mag zijn.

Het gaat niet alleen over de heer Decuyper, maar ook over de heer Duchâtelet en de betogingen in Luik en in Brussel. Er is verzet van de clubs en van de supporters die het niet meer nemen. Dat gebeurt op een arbitraire manier, en een discussie tussen de trainer en de voorzitter volstaat nu om de trainer door te sturen. Ik zeg niet dat alle supporters mee moeten beslissen over de club, maar dit interveniëren in het sportieve lijkt me wel een structureel probleem te worden.

Minister, in hoeverre bent u betrokken bij de verhuispogingen? Bent u gecontacteerd? In al die dossiers is de infrastructuur en het financieel aspect erg belangrijk. Ook de vergunningen zijn belangrijk, maar daar zal ik het vandaag niet over hebben. We zien hoe snel alles evolueert, straks hebben we nog maar enkele, of geen stadions meer die voldoen aan de internationale normen voor internationale competities. Bent u op de hoogte van deze bewegingen? Bent u op de hoogte over het dossier van de stad Antwerpen?

Minister Philippe Muyters: Het dossier Beerschot.

De heer Johan Sauwens: Ik heb het over de stad Antwerpen. Ik ga me zeker niet wagen in de discussie tussen Beerschot en FC Antwerp. Maar bent u op de hoogte? Bent u betrokken bij de verhuispogingen? Zijn er vragen of afspraken geweest over de stadionuitbouw? Hebt u zelf ideeën ontwikkeld om daar iets aan te doen?

Ik kijk dan naar het buitenland en in Groot-Brittannië is het gegroeid uit een aantal factoren. Er zijn overal bij heel veel sportclubs financiële problemen, clubs waar de ambities te groot zijn, groter dan de financiële mogelijkheden. Daar ziet men dat de supporters zich uiteindelijk verenigen en het verhaal KV Mechelen wijst in die richting: een aantal mensen komen samen om hun club te redden.

Ik heb gehoord dat er in Groot-Brittannië een 150-tal clubs zijn – en niet de minste zoals Wimbledon – waar er een heel grote betrokkenheid is in de vennootschap van de club door de omgeving en de supporters die zelf mee besturen. De socio's vervullen in de Spaanse topclubs FC Barcelona en Real Madrid ook een heel belangrijke rol. Men zegt mij dat er in Duitsland en Zweden zelfs een wettelijke regeling bestaat waarbij de clubs mee worden bestuurd door de supporters, op twee uitzonderingen na, waaronder Bayer Leverkusen waarbij de financiële link heel duidelijk blijkt uit de naam. De supporters bezitten er 51 procent van de aandelen.

Hebt u contacten gehad met de Koninklijke Belgische Voetbalbond (KBVB) en de Vlaamse federatie? Met de Union Européenne de Football Association (UEFA) of de Fédération Internationale de Football Association (FIFA)? Ik weet dat u veel internationale contacten hebt met uw collega's van Sport, en ook met het World Anti-Doping Agency (WADA).

De ontwikkelingen zijn het gevolg van het uit elkaar groeien van de heel brede voetbalorganisatie in enerzijds honderden clubs met het water aan de lippen, en deze clubs

zien dat hun vrijwilligers, hun bestuursleden ouder worden. Dit zijn de kleinere clubs, niet alleen in provinciale afdelingen maar ook in derde klasse en bevordering, die het erg moeilijk hebben. Anderzijds is er de Profliga, het evenement, het circus waar men aan probeert mee te doen. Daar is schaalvergroting nodig, maar daar gaat het over sponsorbedragen en reclamebudgetten die fenomenaal zijn, die het meervoud zijn van onze Vlaamse sportsubsidies. Daar gaat het over televisierechten en alles wat daarmee te maken heeft. Daar gaat het over transfersommen waarbij men zich ook afvragen of we er geen paal en perk moeten aan stellen: Fellaini te koop voor 28 miljoen euro? Bij deze bedragen kan men zich ook vragen stellen, het evenementengegeven met enorme sommen en enorme financiële stromen. Binnen de KBVB zien we hoe moeilijk het is om de opleidingsvergoedingen mee gefinancierd te krijgen van die grote clubs of het kleine percentage dat ze niet willen betalen.

Ik pleit daar heel sterk voor, en ik vind dat we er samen iets moeten aan doen om dit systeem af te dwingen, eventueel via wettelijke weg, maar dan moeten we met het federale niveau samenwerken of via drukkingsmiddelen zoals de stadions op Vlaams niveau maar ook fiscale en sociale maatregelen op federaal vlak. Want dit is een soap waar niemand beter van wordt.

Sommige mensen zeggen dat ze niets van sport kennen en dat blijkt ook duidelijk, want anders hadden ze het niet gedaan. Maar mensen die niets van sport kennen, bewegen zich als een olifant in een porseleinwinkel. Maar op die manier stellen ze de waarden van de voetbalsport in Vlaanderen toch wel in een slecht daglicht.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik kan het betoog van de heer Sauwens uiteraard onderschrijven. Ik denk dat we gelukkig mogen zijn – dat is ook gebleken uit de soap die zich vorige maand heeft afgespeeld – dat voetbal nog altijd emotie is, dat er – zeker bij de supporters – nog altijd zoiets bestaat als clubliefde en dat er ook in Vlaanderen nog altijd traditieclubs bestaan. Minister, u bent supporter van een club die al 133 jaar op de teller heeft staan. De club die ondertussen verdwenen is, had ook meer dan 100 jaar op de teller. Dat zijn dus traditieclubs. Die verhuis je niet zo gemakkelijk. Ik weet dat dat in Amerika veel minder een probleem is. Zo komt de basketbalploeg Los Angeles Lakers oorspronkelijk uit Minnesota. Dat is dus een verhuis van duizenden kilometers. Hier ging het om een verhuis van 80 kilometer. Toch wordt dat niet gesmaakt door de Vlaamse voetballiefhebber.

De heer Sauwens heeft net beschreven wat een club precies is. Er spelen vier elementen. Vandaag stellen we vast dat in die voetbalwereld, zeker wat de clubs uit de Pro League betreft, een van die vier elementen de overhand krijgt: het financiële en commerciële luik. We stellen vast dat bijna alle grote clubs geen vzw meer zijn, maar verenigingen met een grote aandeelhoudersstructuur, waar bedrijfsleiders in investeren, meerderheden halen in die aandeelhoudersstructuur en die clubs dan al dan niet te gelde kunnen maken. Want daar gaat het bij die aandeelhouders voor een groot stuk natuurlijk om: de geïnvesteerde middelen moeten kunnen renderen. Dan speelt het geen rol of je net tweede bent geworden in een competitie. Als je je geld kunt laten renderen, zal die aandeelhouder daarvoor kiezen. Dat mogen we in de politiek niet toestaan: sport moet sport kunnen blijven. Dat het commerciële aspect meespeelt, is niet meer te vermijden, maar het mag niet overheersen.

Ik vind het interessant dat de heer Sauwens het Duitse voorbeeld aanhaalt. Er zijn trouwens nog voorbeelden in andere landen, waarbij de supportersverenigingen een meerderheids-aandeelhouderschap hebben en cruciale beslissingen kunnen nemen voor de club.

Minister, in hoeverre kan dat worden onderzocht? In hoeverre bent u bereid daarin maatregelen te nemen en te bekijken of de decreetgeving hierin soelaas kan brengen? Waarschijnlijk wordt het een werk van lange adem: er moeten heel veel aspecten worden bekeken, zowel in de federale wetgeving als in de Vlaamse decreetgeving.

Een punt dat ik in het debat zou willen gooien, staat veel dichter bij dit huis, namelijk het jeugdvoetbal. Wij hebben ooit een pseudosplitsing van de Voetbalbond doorgevoerd.

Mijnheer Van Dijck, vroeger was u nog volledig voor de totale splitsing van de Voetbalbond, maar u bent daarvan teruggekomen. U kunt dat oplossen door voor de televisie te verklaren dat u toch voor de volledige splitsing bent. Dan is dat ook weer opgelost.

In ieder geval is daardoor de Voetbalfederatie Vlaanderen opgericht, die vooral subsidieert in jeugdvoetbal. Ik stel twee toenemende fenomenen vast, zeker bij de grotere clubs. Voetbal is voor mij nog steeds een sociaal gebeuren: kinderen, jeugd laten spelen in een voetbalclub. Vorig jaar heeft een eersteklasser die in financiële moeilijkheden zat, alle gewestelijke en provinciale reeksen eruit getrapt om enkel nog verder te gaan met de nationale reeksen van het jeugdvoetbal. Zo zet je natuurlijk honderden kinderen op straat. Dat kan volgens mij niet de bedoeling zijn, zeker niet wanneer je subsidies ontvangt voor jeugdvoetbal. Het tweede element is dat steeds meer buitenlanders of mensen hier voetbalclubs kopen en een volledige ploeg importeren. In een eerdere vraag heb ik daar met u ook al van gedachten over gewisseld. Zo heeft die jeugd natuurlijk nooit meer de kans om in dat eerste elftal te spelen. Voor de Voetbalfederatie Vlaanderen, die inderdaad investeert in het jeugdvoetbal, moet het dan wel raar zijn dat die jeugd geen kans heeft tot doorstroming – om bij de begrippen te blijven die we kennen van gisteren.

Minister, is er geen aanpassing nodig van de manier waarop wij dat jeugdvoetbal subsidiëren, opdat de twee voorbeelden die ik heb aangehaald, op zijn minst bestraft worden of dat er geknipt wordt in de subsidie wanneer dergelijke fenomenen zich voordoen?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega's, we kunnen een rustige, bijna gezellige, babbel opzetten over dit verhaal. Het is iets dat door iedereen wordt onderschreven.

Mijnheer Sauwens, ik begrijp uw frustraties. De constructies die worden opgestart, hebben soms weinig met voetbal te maken. We kunnen het een ondernemer natuurlijk niet kwalijk nemen dat hij een aantal zaken in het achterhoofd houdt. Wanneer die personen instappen in het voetbal, zijn de betrokken clubs en de supporters vaak heel blij, omdat hun verhaal anders bijna uit is. Het gaat om zulke grote bedragen dat ondernemers in andere omstandigheden helemaal niet meer geïnteresseerd zijn en er dus ook geen sponsors meer zullen worden gevonden voor die clubs. Dat is de realiteit.

Mijnheer Sauwens, u sprak over een aantal elementen van de club. Dat zijn inderdaad de elementen die elke sporter en elke supporter in zich draagt: de eigenheid van de club, de omgeving enzovoort. Dat is natuurlijk schitterend.

U haalde een discussie aan tussen een voorzitter en een trainer. U zegt dat dat niet zou mogen. Maar diezelfde discussies vinden ook plaats in vierde provinciale, waar geen frank zit. Dan moeten we dat ook bekijken. In het voorbeeld van Standard heeft dat te maken met het ondernemerschap van de voorzitter. Dat kan met elke voorzitter. Maar dan spreekt natuurlijk het supportershart. Dat is mooi om te horen.

Daarnet ging het bij Hautekiet op Radio 1 over de Rode Duivels. Morgen is er samen met Leo Van Der Elst een wedstrijd 'Iedereen Bondscoach' gepland, waarbij iedereen zijn ploeg mag opstellen. Ze hopen dat Marc Wilmots zijn ploeg nog wat zal aanpassen naar aanleiding van de suggesties. Dat is schitterend. Het gebeurt in de filosofie waarin de sport groot is geworden en groot blijft.

Ik onderschrijf de aangehaalde zaken. Vanuit ons supportershart schrijven we de minister misschien meer macht toe dan hij eigenlijk heeft of zou willen. In de vragen van de interpellatie wordt dat in ieder geval geïnsinueerd. Hoever reikt de mogelijkheid tot ingrijpen van een overheid? Is dat wenselijk in die verre vorm? We moeten in ieder geval iets doen.

De vraag of we ook kunnen gaan naar het Duitse systeem vind ik wel pertinent. Zoiets is misschien wel haalbaar. Ik ben er in ieder geval wel voorstander van iets te doen ter

bescherming van dit verhaal, want de sport, de verenigingen, de vrijwilligers, de beleving enzovoort zitten in onze cultuur. Ik hoop dus dat we er iets aan kunnen doen.

Zoals de heer Wienen zei, zijn de gebeurtenissen in het jeugdvoetbal inderdaad verwerpelijk. Ik ken ook clubs die enkel nog met jeugd in de nationale reeksen spelen. Zij halen zo veel mogelijk jonge spelers uit de kleine clubs, waardoor die kleine clubs het zeer moeilijk krijgen. Het verhaal van de opleidingsvergoeding is belangrijk om daar iets aan te doen, vooral op dat niveau. Nu worden er, bij wijze van spreken, honderden gehaald. In september beslist men dan alleen nog maar nationale reeksen te spelen. De andere spelers moeten dan uitzwermen of het is afgelopen voor hen. Dat is een heel gevaarlijke evolutie. Het staat misschien los van de andere discussie, maar het is wel bijna even belangrijk of zelfs even belangrijk.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Voorzitter, er valt inderdaad enorm veel te zeggen over dit onderwerp. Het is voor een deel heel emotioneel, en er zijn heel veel mensen bij betrokken.

Het is inderdaad zeer moeilijk om een voetbalclub in al zijn facetten te leiden. Het is inderdaad misschien zinvol om daar een aantal parameters of richtlijnen op te leggen. Maar ik vraag mij wel af welke tools we hebben om iets op te leggen.

Ik kan jullie een mooie anekdote vertellen. Toen ik pas verkeerde – en ik zat toen al in de politiek – zei mijn toenmalig lief, nu mijn vrouw: “Van Dijck, ge doet aan politiek zoveel als ge wilt, maar ge gaat nooit in het bestuur van de voetbal.” Ik heb mij daar altijd aan gehouden. Jij niet, hé, Johan? In elk geval: zij had toen al door dat politiek een wandeling door het park was in vergelijking met dat voetbalwereldje.

Wat nu in Antwerpen is gebeurd, of misschien nog gebeurt, valt op. Dat staat ‘in the picture’. Het gaat over topclubs in een grote stad. Maar eigenlijk gebeurt dit bijna constant. Kijk maar naar wat er de laatste tien jaar in de Kempen is gebeurd. We spreken over Verbroedering Geel, dat straks naar tweede klasse terugkeert. Twaalf jaar geleden hebben zij Herentals opgeslorpt omwille van het stamnummer van Herentals. Niemand weet dat nog. Blijkbaar is een stamnummer iets heel waardevols, dat heeft zelfs een financiële kant. Drie jaar geleden was het geld weer op. Dan hebben ze Verbroedering Meerhout opgeslorpt. Dan werd dat Verbroedering Geel-Meerhout. Nu zijn ze in Geel heel fier, want het wordt opnieuw Verbroedering Geel. Hallo, waar zitten de mensen van Herentals? Waar zitten de mensen van Meerhout? Allemaal terug naar af. Waar zijn de mooie plannen van in het begin? Men ging ze met bussen aanvoeren! Ja, ze staan in rijen aan te schuiven. In Mol gebeurt hetzelfde: Mol slorpt Wezel op. Ik weet niet of jullie Wezel nog kennen. Die hebben ooit nog in tweede klasse gespeeld. Maar Mol is weg. En waar zit Mol? Mol zit nu in het verhaal Lommel. En wat is Lommel? Dat is ex-Overpelt! Je ziet dat overal gebeuren. Zo zal elke regio zijn verhaal hebben. Dan kun je je inderdaad afvragen, mijnheer Sauwens, waar hier de supporter staat. Waar groten kleinen opslorpen, kun je je afvragen wie de grote is en wie de kleine.

Ik heb anderzijds ook heel veel begrip voor het feit dat men in Antwerpen voor een uitdaging staat. Er is daar een voetbalstadion. Sommige clubs zijn op zoek naar een degelijk voetbalstadion. Hier gebeurt het omgekeerde. Hier is er een voetbalstadion dat aan heel wat normen voldoet. *(Opmerkingen van de heer Wim Wienen)*

De stad heeft daar een stadion dat leeg komt te staan. Ik begrijp dat mensen die in die stad en in die gemeenschap verantwoordelijkheid dragen dat met wat angst bekijken.

De ultieme vraag blijft natuurlijk hoe wij vanuit de overheid een aantal zaken mee kunnen bepalen en opleggen. Hoe kunnen wij voor een management zorgen? De rol van de supporters is heel belangrijk. Vergeet echter niet dat ze in Spanje voor miljarden schulden hebben, ondanks hun tienduizenden socio’s. Maar als je werkt met 40.000 tot zelfs 90.000 abonnementen, dat is wel van een andere orde dan de betrokkenheid van de supporters bij ons. Beerschot wordt nu Wilrijk. We spreken daar over duizend abonnees, het zullen er

ondertussen misschien meer zijn. Voor een eerste provincialer is dat ‘wauw!’, maar ik wil maar zeggen: dat zijn toch andere normen.

Wat nu de topclubs en de semisplitsing van de voetbalfederatie betreft, mijnheer Wienen: wij zijn zeer tevreden dat tot op zeker niveau die splitsing al een feit is. Van mij mag het verder gaan. Op wat al gesplitst is – de jeugd – kunnen we al ingrijpen. Voor de eerste elftallen van eerste en tweede nationale hebben wij geen tools om in te grijpen. Ofwel zou je het via een omweg moeten doen, via de jeugdwerking van de eerste- en tweedeklassers. Maar daar ligt vooral een rol weggelegd voor de Voetbalfederatie. Zij moet voor wat dat betreft een aantal parameters vooropstellen. Ik weet dat er clubleiders zijn, ook in eerste en tweede nationale, die heel doelbewust niet alleen nationaal voetbal aanbieden, maar ook provinciaal en gewestelijk organiseren. Zij doen dat enkel omwille van hun sociale functie. Een club die zichzelf en vooral zijn lokale inbedding respecteert, doet dat en verbreedt zo zijn aanhang.

Minister, ik kijk met belangstelling uit naar uw antwoorden. Ik onderschrijf ten volle dat hier in maatschappelijk opzicht serieus wat misloopt. Dat is niet alleen nu zo, deze zaak is al langer aan de orde. Ik zoek samen met jullie naar oplossingen, waarbij we wat we allemaal voor een deel afwijzen, indien mogelijk decretaal kunnen regelen.

De heer Bart Caron: Mijnheer Sauwens, uw vraag is terecht. We stonden vorige week trouwens samen op het spreekgestoelte in de plenaire zitting om dezelfde ergernis en ook onmacht die we hadden met betrekking tot de voetballerij uit te schreeuwen. Het is een bedrijfssector waar heel veel geld in omgaat. Als ik dezer dagen lees hoe groot de transfersommen zijn voor spelers als Neymar, dan vraag ik mij af waarmee we in deze samenleving in godsnaam bezig zijn. Ik geef toe dat ik graag ploegen zie als Real Madrid, Barcelona, Chelsea of Manchester United. Dat is toch nog iets anders dan het modale eersteklassevoetbal in België. Ik heb het nu over de voetbalkwaliteiten zelf. Er gaat zoveel groot geld in om dat je hier de indruk krijgt van een oneigenlijk bestaan. Mijnheer Van Dijck, kijk maar naar de schulden van die Spaanse clubs met hun socio’s, die dan bij banken aankloppen om geld te lenen en die zo mee Spanje de dieperik in duwen, waar wij dan via de Europese Unie de put moeten helpen delgen. Wat een bizarre wereld is het toch bij momenten!

Het gaat hier niet over clubliefde, maar over de hele businessexploitatie. Er ontstaat een vorm van oneigenlijkheid waarbij ik mij als modale, gewone burger, en met mijn ideologische achtergrond, zeer ambetant voel. We kunnen dat niet controleren, dat besef ik ook wel. Maar we moeten dat grote geld toch ergens tot een menselijke schaal kunnen terugbrengen. Zeker als het gaat om betrokkenheid, clubliefde, supporters, identificatie. Het zijn toch belangrijke elementen van onze cultuur en van onze Europese cultuur, mijnheer Van Dijck. Het veldvoetbal is bij uitstek een Europese sport. Het is een deel van ons leefpatroon. Denk aan de sfeer rond de Rode Duivels dezer dagen. Dat geeft een soort van ambiance. Hoe weinig belgicistisch sommigen onder ons ook zijn, op dat ene moment zijn we toch eventjes betrokken partij. Dat doet deugd, dat onderstreept de emotionele kant van die sport.

De heer Kris Van Dijck: Ik ben voor de Rode Duivels omdat ik er geen andere heb.

De heer Bart Caron: Ik wil even terugkeren naar de clubs. Overigens, voor wie geen stadion vindt: bij ons in de buurt, in Harelbeke, staat een stadion dat een eersteklassenlicentie zou kunnen krijgen. Indertijd heeft de toenmalige burgemeester, die ook clubvoorzitter was, de club naar grote hoogte gebracht. Momenteel spelen ze in eerste provinciale. De betrokken persoon is enkele maanden geleden gestorven. Het illustreert een soort tristesse die ook in de voetballerij aanwezig is: niet alleen de grote hoogten, maar ook de diepe dalen en de ellende.

Ik ben er voorstander van om één mooi stadion te bouwen tussen Kortrijk en Waregem, waarbij die twee grote clubs uit onze streek infrastructuur met elkaar kunnen delen. Als ze dat al zouden doen, zou dat een fantastische stap vooruit zijn. Gedeelde infrastructuur moet mijns inziens niet noodzakelijk de clubliefde ondermijnen. Ze hoeven van mij niet te fuseren, zoals de heer Decuyper dat graag wil forceren in West-Vlaanderen.

Ik wil maar zeggen dat er mogelijkheden zijn om ook op een andere manier een zeker professionalisme in de sport te krijgen, zonder dat we in de val moeten trappen dat het nu eenmaal economie en bedrijfsaanpak is. Overheden kunnen via infrastructuurbeleid, toegankelijkheid en andere randvoorwaarden wel degelijk een impact hebben op het clubgebeuren en de clubontwikkelingen.

Ik kijk soms ook met verbazing naar de verhouding tussen SV Zulte Waregem en de stad Waregem. Hoe zij met elkaar omgaan rond dat Regenboogstadion, daar zou ook een frissere wind doorheen mogen waaien. Maar goed, wat gebeurd is, is gebeurd. Voor de club en de mensen daar is het niet zo eenvoudig.

Het is economie en het ontsnapt ons beleidsmatig grotendeels. Dat is het punt. We kunnen daar vanuit de Vlaamse bevoegdheden meestal niet meteen iets mee aan, en dat betreur ik. Ik wil de suggestie van collega Sauwens om de supporters op een of andere manier een blokkeringsminderheid te geven in het beleid van de club, heel hard ondersteunen. Zo zouden gekke verhalen als in Oostende en Waregem niet meer kunnen.

Ik zeg niet dat stamnummers nooit verkocht kunnen worden. Moeskroen heeft Péruwelz gekocht, en speelde daardoor dit jaar alweer de eindronde in tweede klasse. Dat is trouwens nog een eersteklassenstadion, collega's. Ook in Rijsel staan fantastische stadions, waar je zonder enig probleem de Champions League kunt ontvangen. Dat is twintig minuten met de trein vanuit Kortrijk. We moeten dus misschien ook eens grensoverschrijdend durven te denken. *(Opmerkingen)*

Dat ene jaar dat Moeskroen Europees speelde, hebben ze trouwens in het stadion van Rijsel gespeeld. *(Opmerkingen)*

Ik had het dus over een belangrijke inbreng van de supporters, met een sleutel daaraan verbonden – het socio-verhaal op zijn Vlaams. Helaas moeten we daarvoor weer naar de federale overheid kijken om dat te bewerkstelligen.

Tot slot verwijs ik nog naar het belang van het jeugdvoetbal. De collega's hebben het al aangehaald, en ik ondersteun dat ten volle. Daar hebt u overigens ook een stuk van de sleutel in handen, minister.

In de vorige plenaire vergadering heb ik aan minister Bourgeois gevraagd dat de minister van Sport, hoe onmachtig hij bevoegdheidsgewijs ook is in dit dossier, daar toch een verklaring over zou afleggen. Het morele gezag van een minister van Sport vanuit Vlaanderen vind ik niet te onderschatten. Wij hebben ten minste de exclusieve bevoegdheid van Sport, al hebben we niet de randbevoegdheden. Ik vind dat u daarover een verklaring moet uitsturen, minister. Toon eens dat u het sporthart op de juiste plaats hebt. Ik weet dat u dat hebt, maar laat het eens merken.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Collega's, ik heb dit allemaal al eens gezegd, in het radioprogramma Peeters & Partners, maar dat was misschien nogal vroeg, van 7 tot 9 uur op een zaterdagochtend, dan is niet iedereen wakker. *(Opmerkingen)*

Ik kan overigens nog meegeven dat de LA Lakers van Detroit naar Minneapolis zijn verhuisd, en dan naar Los Angeles. Dat heb ik even laten opzoeken. Ik wil niet de pretentie hebben dat ik dat wist. *(Opmerkingen. Gelach)*

Collega's, ik zal eerst antwoorden op de verschillende vragen, en daarna ook mijn persoonlijke mening geven over een aantal zaken, vanuit mijn supportershart.

Zoals minister Bourgeois al heeft gezegd, was ik niet betrokken bij de verhuisverhalen die in de media de ronde hebben gedaan, noch bij Zulte Waregem, noch bij Oostende. Ik heb soms wel wat informatie terzijde doorgespeeld gekregen, maar zonder op de hoogte te zijn van de details. Voor zover ik het begrepen heb, ging het veeleer over de verkoop van een

stamnummer, maar is het anders naar voren gekomen. Het ging ook over al dan niet internationaal voetbal spelen op het Kiel. Voor de rest heb ik veel meer informatie uit de pers vernomen dan dat ik zelf informatie heb gekregen. Ik was dus helemaal niet op de hoogte van de details en was zeker niet betrokken.

Mijnheer Sauwens, er zijn in het verleden twee engagementen genomen ten aanzien van Antwerpen. Voor zover ik weet, zijn die nog altijd staande, maar waren die hierbij niet betrokken. Er was een engagement van de regering-Peeters I rond het ter beschikking stellen en ontsluiten van Petroleum-Zuid. Als ik mij niet vergis, is 65 procent van die grond in handen van het Vlaamse Gewest. Er is daaromtrent een akkoord gesloten tussen het toenmalige schepencollege en de regering-Peeters I.

Ik kan overigens al wat meer vertellen over PMV en het voetbaldossier, mijnheer Gysbrechts. Ik heb intussen wat meer details met betrekking tot de installatie van het instrument. De aanmelding bij de Europese Commissie had moeten gebeuren begin 2009, maar die is niet gebeurd. Ten tweede hebben wij wél een reactie gegeven op het eerste rapport van de auditeur. U vroeg gisteren in de plenaire vergadering waarom er niet gereageerd was, maar dat is dus wel gebeurd. *(Opmerkingen)*

Collega's, hebben wij als Vlaamse overheid rechtstreeks veel te zeggen in dit dossier? Het antwoord op die vraag is neen. Het is een bevoegdheid van de Koninklijke Belgische Voetbalbond om de spelregels rond voetbal en de organisatie van de nationale competitie te bepalen.

Soms hebben we het over de interne huishouding van een bedrijf, collega's. Zeker in eerste klasse moeten we in sommige gevallen niet meer spreken over clubs, maar over bedrijven. Maar ik ben het wel eens met wat collega Sauwens zei over de lokale inbedding. Ik zie daarbij drie elementen die heel belangrijk zijn: de supporters, de jeugdwerking en de sociale verwevenheid, de sociale rol die clubs kunnen en moeten opnemen. Op die twee laatste – de jeugd en de sociale verwevenheid – kan ik wel wat doen. En dat doen we ook heel duidelijk, als ik kijk naar de subsidie die wij rechtstreeks en onrechtstreeks aan clubs geven voor de jeugdwerking en zo meer.

De Vlaamse Voetbalfederatie is ook nog bezig met die opleiding van jongeren. Dat groeit heel traag. Men kan daar ook met vuile voeten door gaan, maar dat lijkt me niet zinvol. Men moet daar een draagvlak voor creëren. We hebben wel een invloed op de jeugdreglementering. Deze zaken verlopen in de juiste richting.

Ik wil het nog even hebben over Open Stadion. Daarbij is er bij eerste- en tweedeklasseclubs een wisselwerking tussen de maatschappij en diegenen die het wat moeilijker hebben in de maatschappij. Ik denk in Mechelen aan de gevangenis, in Brugge aan jongeren in kansarmoede enzovoort. Die lokale sociale verwevenheid is voor mij heel belangrijk.

Tot slot vind ik het idee om de mogelijkheid te creëren om de supporters via aandeelhouderschap meer te betrekken, een verder onderzoek zeker waard. Of dat moet gebeuren via een vast percentage of een verplichting, weet ik nog niet. We moeten deze mogelijkheid verder onderzoeken en daar een breder debat over voeren. Op wetgevend vlak kan ik niet veel doen. Dat zou ingrijpen zijn op de vennootschapswetgeving, en dat is federale materie. Als ik echter de steun krijg van deze commissie, wil ik daar wel een gesprek over voeren met de KVBV en met de federale collega's.

Dit is een materie die emoties losmaakt. De betrokkenheid is altijd heel groot. Iedereen kent wel ergens iemand die voetbalt. De emoties die naar boven komen, maken dat iedereen daar wel iets voor wil doen. Ook ik wil mijn steentje bijdragen en nagaan op welke manier de vier elementen aan bod kunnen komen. Als men die miskent, dan kunnen veel zaken niet gebeuren.

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik wil ook ingaan op uw suggestie, met steun van deze commissie. Ik wil ook een motie aankondigen ter ondersteuning van uw suggestie. Ik denk wel dat er een aantal wettelijke mogelijkheden zijn, maar die moeten worden onderzocht. Misschien kunnen we in de motie suggereren dat u op korte termijn een onderzoek start.

Verder kunnen we ons licht opsteken in het buitenland. Ik heb er geen enkel probleem mee dat ministers naar het buitenland gaan, integendeel. Ook als commissie kunnen wij in Duitsland en Groot-Brittannië gaan kijken op welke leest de clubs daar zijn geschoeid.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, het is cruciaal dat die vier elementen in evenwicht zijn met elkaar. Het is het onevenwicht tussen die vier elementen dat nu voor problemen zorgt. Ik ondersteun dat u een en ander zult onderzoeken en bekijken. Ik stel wel voor dat u dat in zijn geheel doet. Zo kunt u nagaan wat er nodig is op federaal wetgevend vlak en op decretaal vlak. Iedereen blijft een beetje voorzichtig: wat kan en mag de minister doen? Ik geloof nog altijd, en dat is ook een van de redenen waarom ik in de politiek ben gegaan, in het primaat van de politiek. Iedereen is daar een beetje benauwd van geworden. Als politici mogen wij binnen de regels van de democratie best wel bepaalde zaken sturen. We moeten niet te veel schrikken om een bepaalde richting uit te zetten. Ik heb dat ook al gezegd in de commissie Media naar aanleiding van het voorstel van decreet over signaalintegriteit. Op den duur zijn we bang van onze eigen schaduw en dat kan niet de bedoeling zijn in de politiek.

U hebt ook mijn steun, minister. Het is wel belangrijk dat nog eens wordt gekeken naar de parameters voor het verlenen van subsidies aan clubs, gelet op de problemen die ik daarnet heb geschetst.

Ik zal ook een motie indienen. Ik vermoed immers dat door eerder gemaakte afspraken, 25 jaar geleden, het niet mogelijk zal zijn om de meerderheidsmotie mee te ondertekenen.

De heer Bart Caron: Minister, het gaat over engagementen. Als lid van de oppositie kan ik het engagement in dit dossier ondersteunen. Ik sluit me aan bij de heer Sauwens. We hebben hier een kamerbrede consensus over het feit dat er iets moet gebeuren. U wordt daarvoor als zendeling uitgestuurd naar de sportbonden, de Voetbalbond en uw federale collega's die bij deze materies betrokken zijn.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Minister, u hebt gisteren verwezen naar het arrest van de Raad van State. Er is ook gezegd dat er wel een verzoek tot voorzetting was ingediend. Ik lees echter letterlijk in het vonnis dat de verwerende partij geen verzoek tot voortzetting van de procedure heeft ingediend.

Minister Philippe Muyters: Ik heb het antwoord bij me.

De voorzitter: Ik denk dat er iets aan de hand is met de postbus van de Raad van State.

De interpellatie is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Ulla Werbrouck tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over het reglement voor de subsidiëring van investeringen in of renovatie van kleinschalige sportinfrastructuur van lokale overheden
- 1598 (2012-2013)

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Iedereen weet dat er een enorme behoefte is aan kleinschalige sportinfrastructuur en aan de renovatie van sportaccommodatie, ook op het lokale vlak. Het subsidiereglement speelt in op de bestaande lokale behoeftes inzake sportinfrastructuur.

Ik meen echter dat dit kosten zijn die de lokale besturen in het kader van het kerntakendebat en door middel van een gezond financieel beleid, zelf moeten kunnen dragen. Het Vlaamse niveau moet inzake sportinfrastructuur een rol spelen met betrekking tot de bovenlokale (top)sportinfrastructuur. De lokale besturen moeten in lokale sportinfrastructuur voorzien. Het lijkt me ook niet verstandig dat we de Vlaamse middelen verkruimelen om de lokale sportinfrastructuur te realiseren.

De Vlaamse Sportraad heeft een gelijkaardige opmerking gemaakt en stelt in zijn advies: “Het subsidiereglement strookt niet met het Planlastendecreet, het kerntakendebat en de interne staatshervorming. Gemeenten die hun centen als een goede huisvader beheerden, worden benadeeld tegenover meer opportunistisch ingestelde lokale beleidsbepalers.”

In het recente verleden was er de discussie over het feit dat in de sportbegroting onvoldoende kredieten ingeschreven zijn voor de volledige uitvoering van de voornaamste sportdecreten. Nu trekken we opeens 3 miljoen euro uit om lokale sportinfrastructuur te realiseren. Minister, u hebt het probleem al aangepakt bij de begrotingscontrole. U hebt de middelen overgeheveld om de saldi 2012 in het kader van het decreet Sport voor Allen uit te betalen.

Het blijft echter wel een actueel probleem dat de Vlaamse overheid sinds 2009 slechts weinig heeft geïnvesteerd in topsportinfrastructuur. Zo is er voor een startsysteem voor kano en kajak 120.000 euro. Bij de begrotingscontrole 2013 werden er middelen uitgetrokken voor een aantal projecten, maar we wachten nog altijd op een heus Topsportinfrastructuurplan. De minister heeft een eenmalig spaarpotje aangelegd van ongeveer 10 miljoen euro. Als je dan anderzijds ziet dat men in de periode 2011-2013 bijna 9 miljoen euro heeft uitgetrokken voor investeringen in lokale sportinfrastructuur, dan heb ik daar toch wel een aantal vragen bij.

Minister, hoe evalueert u de opmerkingen van de Vlaamse Sportraad dat het subsidie-reglement niet strookt met het Planlastendecreet, het kerntakendebat en de interne staatshervorming, en het feit dat gemeenten die hun centen als een goede huisvader beheerden, nu worden benadeeld tegenover meer opportunistisch ingestelde lokale beleidsbepalers? Was het niet verstandiger geweest om deze middelen te vrijwaren om ze te investeren in de bovenlokale topsportinfrastructuur? Dan hadden we 19 miljoen euro gehad in plaats van 10 miljoen euro, en konden we iets meer realiseren.

De voorzitter: Mevrouw Kindt heeft het woord.

Mevrouw Els Kindt: Voorzitter, minister, ik sluit mij aan bij de zeer terechte vraag van collega Werbrouck. Ik verwijs naar het bestuursakkoord voor het begeleiden en organiseren van deze bovenlokale infrastructuur, dat ondertussen ook in West-Vlaanderen ondertekend is. Ik denk dan vooral aan de zwembadinfrastructuur, waarover ik u al een schriftelijke vraag stelde. We kunnen die middelen misschien vrijmaken om ze naar de provincies te sturen, om daar een fonds op te richten om in dergelijke infrastructuur te voorzien. Ik pleit niet enkel voor zwembadinfrastructuur, want ik weet dat collega De Coene ook andere plannen heeft om te organiseren. Dus in die zin denk ik dat het toch wel een verstandige beslissing zou zijn.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Voorzitter, minister, collega’s, ik begrijp de vraag wel en ik denk ook dat topsportinfrastructuur de nodige aandacht moet krijgen, maar ik heb het in het verleden ook al gezegd dat ik het belangrijk vind dat we een tweesporenbeleid bewandelen inzake infrastructuur. Het is natuurlijk juist dat de lokale sportinfrastructuur vooral de opdracht is van de lokale besturen zelf, maar we moeten er toch ook rekening mee houden dat er wellicht heel weinig zal gebeuren zonder impulsen aan die gemeentebesturen.

We kennen allemaal de financiële toestand van de gemeentebesturen. Het risico bestaat dat heel wat besturen die niet zo sportminded zijn, als eerste in sportinfrastructuur gaan schrappen. Ik denk dat we dan aan de basis een probleem hebben. Als die gemeente geen infrastructuur meer gaat bouwen of geen impulsen krijgt, dan zal de jeugd in de aanvangsfase niet met sporten kunnen beginnen, en dan krijgen we het gehele verhaal weer opnieuw. Daarom denk ik aan een tweesporenbeleid.

Minister, ik heb nog een extra vraag. U stelde een tijdje geleden in een vorig debat dat u voor de topsportinfrastructuur geld hoopte te vinden bij andere lokale en provinciale overheden. Ik weet niet of het u gelukt is, maar ik vrees van niet. Mijn vraag is dus: is het al of niet gelukt, en welke pogingen zijn er ondernomen om ergens anders de nodige middelen te vinden?

De voorzitter: De heer Sauwens heeft het woord.

De heer Johan Sauwens: U weet dat ik dat al herhaaldelijk heb gezegd: we moeten stoppen met het verkruimelen van de beschikbare middelen.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Voorzitter, ik ben blij met een aantal van de uiteenzettingen. Als mevrouw Werbrouck in haar inleiding zegt dat niemand zal ontkennen dat er een enorme behoefte is aan kleinschalige sportinfrastructuur, dan ben ik het daar volkomen mee eens. Ik blijf trouwens ook het gevoel hebben – en de cijfers wijzen dat ook uit – dat de kleine stimulans die we geven van 3 miljoen euro per jaar voor alle gemeenten in Vlaanderen naar Finse pistes en naar sportvloeren in het verleden duidelijk heeft aangegeven dat dit de stimulans was waardoor gemeenten de stap hebben gezet.

Laat ons overigens eerlijk zijn: ook de lokale clubs hebben daar hun voordeel bij. Men kan natuurlijk een kerntakendebat voeren, maar gezond sporten gebeurt dankzij een betere vloer, dankzij Finse pistes. Het blijft een kleine aanzet, want het blijven de lokale besturen die het initiatief moeten nemen en het grootste deel van de kosten dragen, maar het is voor hen een kleine stimulans om die stap te zetten.

Ik ben het eens met de heer Gysbrechts. Die stimulans maakt dat die investeringen dan toch gebeuren, waar ze anders in de huidige investeringsmogelijkheden van de gemeenten misschien niet aan bod zouden komen.

De Sportraad zegt: “Dit is een nuttige en welgekomen stimulans voor lokale overheden die voluit voor kwaliteit willen gaan. Een dergelijk reglement is een middel om met acute behoeften om te gaan en opportuniteiten te benutten. De administratieve vereenvoudiging van het reglement en de procedure kan model staan voor de bestaande decreten en andere reglementen”.

Het is een keuze, en ik besef dat we daar vanuit een kerntakendebat over kunnen discuteren, maar ik denk dat we met een kleine stimulans naar heel veel sporters iets extra geven dat er anders wellicht niet zou zijn.

Ik denk niet dat er discriminatie is, zoals mevrouw Werbrouck aanhaalt. Als men kijkt naar onze bevraging bij de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) met de lokale besturen in 2010, dan gaf ongeveer de helft van de respondenten aan nood te hebben aan renovatie van hun sporthal en aan sporttechnische uitrustingen. Ook de gemeenten die vroeger geïnvesteerd hebben, hebben nood aan die kleine stimulans om die extra investering te doen.

Gelet op de moeilijke budgettaire situatie moet ik effectief keuzes maken en klemtonen leggen, en dat doe ik ook. Ik doe inspanningen om de sportdecreten, uitgevaardigd in betere budgettaire jaren, binnen de perken van de begroting zo goed mogelijk uit te voeren. Dit mag mij er echter niet van weerhouden om op een flexibele wijze ook in te spelen op actuele behoeften. Die bevraging van 2010 heeft die behoeften ook duidelijk gemaakt. Ik wil er in dit verband toch nogmaals op wijzen dat ook deze infrastructuurwerken van de gemeenten – die

gebeuren met een kleine bijdrage vanuit Vlaanderen – helpen aan de werking van de federaties.

U weet dat ik ondertussen geld heb voor de topsportinfrastructuur en dat ik daar een stap kan zetten. Wij willen die middelen vergroten. Er zijn zeer goede gesprekken met de actoren waarmee we de topsportinfrastructuur willen aanpakken. Vanwege budgettaire aspecten zijn daar nog geen definitieve beslissingen genomen. We weten wat we waar willen doen, maar we zijn nog in gesprek met de actoren. Ik wil dat gesprek niet bemoeilijken door nu al dingen naar buiten te brengen. Ik hoop dat we binnenkort een akkoord vinden, en dat we die topsportaccommodaties waar we met die 10 miljoen euro in willen investeren, ook bekend kunnen maken.

Ook voor bovenlokale infrastructuur zullen we deze legislatuur nog initiatieven nemen. We zullen doen wat u vraagt: ondersteuning geven aan initiatieven boven het gemeentelijke niveau.

We hebben dus geen tweesporenbeleid, maar wel een driesporenbeleid. Door een lichte ondersteuning van de gemeenten zullen we toch heel wat losmaken. Ooit heeft minister-president Van den Brande gesproken over de kus van Doornroosje, die geld elders wakker maakte. Hij wenste gelden los te maken bij de sociale fondsen.

Ze weten ook dat het maar voor een jaar is, dat het niet continu is. Met een kleine bijdrage vanuit Vlaanderen laten we de gemeenten die stap zetten. Het bovenlokale komt eraan om iets te doen aan de intergemeentelijke samenwerking. Wat de topsport betreft, hoop ik op korte termijn te kunnen afsluiten met de andere actoren. Maar ik wacht liever een beetje langer totdat ik extra geld heb, bovenop die 10 miljoen euro, dan snel te beslissen en minder te hebben.

De voorzitter: Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb niet gezegd dat investeringen in Finse pistes en sportvloeren weggegooid geld zou zijn en dat de middelen niet zouden lonen. Het is inderdaad wel zo dat het zal bijdragen tot een beter sportgebeuren voor de lokale bevolking, de gewone breedtesport. Daar ben ik het voor 100 procent mee eens. Maar is dat de taak van de Vlaamse overheid? Als we dat geld hadden kunnen gebruiken voor de topsport, hadden we 20 miljoen euro. Die 20 miljoen euro hadden we dan weer kunnen vermeerderen door de gesprekken die u voert. Dat is volgens mij het debat dat we moeten durven te voeren.

U mag kiezen voor de breedtesport, dat is uw keuze, maar ik heb het gevoel dat u de topsport aan zijn lot overlaat. U zegt dat we wat langer moeten wachten, maar we wachten nu al vier jaar. Ik heb het gevoel dat het opnieuw over de verkiezingen zal worden getild. Dan zullen we opnieuw starten met 10 miljoen euro die zal worden uitgegeven aan sportvloeren en dergelijke. Dat zijn wel goede zaken, maar topsport krijgt volgens mij de laatste tijd veel te weinig. Iedereen wil dat we medailles halen op de wereldkampioenschappen, op de Olympische Spelen, maar dan moeten we er ook voor zorgen dat onze mensen kunnen trainen in optimale omstandigheden. U bent daar waarschijnlijk ook wel mee bezig, maar ik heb nog niets gezien van de grote topsportinfrastructuur.

Ik heb het gevoel dat we de middelen verschuiven. De gemeenten moeten zelf bepalen waarin ze investeren. Zij moeten ervoor zorgen dat ze rondkomen met hun budget. Zij moeten ervoor zorgen dat de sportvloer er ligt. Er is een duidelijke taakverdeling in Vlaanderen. We moeten die respecteren en niet blijven versnipperen.

De voorzitter: Mevrouw Kindt heeft het woord.

Mevrouw Els Kindt: Minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Ik ben blij dat er initiatieven zullen worden genomen voor bovenlokale infrastructuur. In de provincie zullen ze ook blij zijn, want er is vanuit de provincieraad blijkbaar een motie op komst naar

aanleiding van het zwembaddebat dat heeft plaatsgevonden in mei. Wij houden u op de hoogte.

De heer Bart Caron: Minister, namens mijn fractie wil ik u een vraag stellen. Kunt u het antwoord op deze vraag om uitleg ook doorsturen naar minister Bourgeois om het debat over impulssubsidie en lokale en Vlaamse subsidies even te nuanceren? 'Rien que la nuance', zoals u weet.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Caron, ik ga ervan uit dat u mans genoeg bent om het verslag en het antwoord zelf over te maken aan minister Bourgeois. Ik zie niet in waarom ik dat zou moeten doen.

Mevrouw Werbrouck, ik begrijp wat u zegt, maar: neen, die middelen zullen niet anders worden besteed. Er ligt een lijst op tafel. Ik ben volop de discussie aan het voeren met de andere actoren. Indien we daar niet uit komen, zullen we met die 10 miljoen euro misschien andere keuzes moeten maken of wat beperkter werken, maar we zullen er in ieder geval mee verder gaan in de topsport.

Ik ben niet plan een en ander te heroriënteren of uit te stellen en over de verkiezingen te tillen. We maken hier geen Topsportactieplan III om daar dan slechts een klein onderdeel aan te wijden. Neen, wat mij betreft is het een heel belangrijk onderdeel. De pijlers van het Topsportactieplan III zijn volgens mij heel duidelijk: inzetten op trainers, sporters, op de combinatie studeren en sporten. Het wetenschappelijke onderzoek is een belangrijke pijler, maar de infrastructuur is dat ook. Ik heb niet voor niets gedurende jaren bij elke begrotingscontrole om middelen gevraagd om ze dan niet te gebruiken wanneer ik ze eindelijk heb. Het zou – ook politiek – idioot zijn om ze niet in te zetten als ze er zijn. Ik blijf er echter bij: als je via goede gesprekken extra middelen kunt realiseren, zou het verkeerd zijn te snel af te kloppen en minder middelen ter beschikking te hebben voor de topsport.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Steve D'Hulster tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de Special Olympics 2014
- 1716 (2012-2013)

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steve D'Hulster: Uit de voorgaande vragen om uitleg en de interpellatie blijkt dat sport veel mensen beroert. Dat geldt ook voor mijn vraag om uitleg, al is het thema van een andere orde.

Minister, collega's, van 9 tot en met 20 september 2014 zal België in het teken staan van de Special Olympics Europese Zomerspelen, 'Games of the Heart'. Om de vier jaar worden Europese Zomerspelen georganiseerd en volgend jaar is Antwerpen het decor van deze unieke Spelen.

Vanaf 9 september zullen de atleten en hun delegaties gedurende vier dagen in tientallen Belgische steden en gemeenten worden onthaald. Meer dan 2000 sporters met een verstandelijke handicap uit 58 verschillende Europese en Aziatische landen strijden van 13 tot 20 september in Antwerpen voor hun medaille, maar nemen vooral deel aan deze uitzonderlijke bijeenkomst.

Het organiseren van een evenement van dergelijke omvang vereist heel wat inspanningen en voorbereiding. Ook de inzet en mobilisatie van een groot aantal vrijwilligers die helpen bij de organisatorische en logistieke aspecten of bij de ondersteuning van de atleten is noodzakelijk voor een goed verloop van de Spelen.

Minister, u liet al weten dat er in het verleden overleg is geweest met de verantwoordelijken van Special Olympics Belgium, maar dat er nog enkele zaken moesten worden uitgeklaard. Op 2 mei was er aan de overkant van de straat een infosessie. Daar was ook iemand van uw kabinet bij aanwezig.

Minister, wat zijn de resultaten van het overleg met de organisatoren van de Special Olympics European Summer Games 2014? Wanneer vonden de overlegmomenten plaats? Graag een toelichting bij mogelijke knelpunten en gemaakte afspraken die tijdens het overleg werden besproken. Hebt u er ondertussen zicht op hoe de Vlaamse overheid dit unieke evenement zal kunnen of wenst te ondersteunen, zowel op financieel vlak als op vlak van praktische en logistieke ondersteuning?

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Voorzitter, minister, collega's, ik wil me graag aansluiten. Vorige maand vonden in Gent de Special Olympics plaats. Ik was daar om uiteraard al die atleten een hart onder de riem te steken. Ik vind dat het een ongelooflijk participatief evenement is dat de kans geeft aan alle atleten en aan hun omgeving om naar buiten te treden.

Ik had de kans om met de voorzitster, mevrouw Ingrid Ceusters, te praten over de spelen in 2014. Er kwamen in dat gesprek twee zaken aan bod die ik graag met u wil delen. Ze heeft vooral de nadruk gelegd op hun programma 'Special Olympics Healthy Athletes Program' waarmee de Special Olympics zich inzetten voor de gezondheid van mindervalide atleten. De vereniging ijvert voor beleidsdomeinoverschrijdende aandacht voor deze problematiek, zowel vanuit sport als vanuit volksgezondheid en misschien ook onderwijs. Minister, kan de Vlaamse Regering onderzoeken of een multidisciplinaire aanpak mogelijk is?

De organisatie van Special Olympics 2014 is een uitgelezen kans om Vlaanderen, maar ook de Scheldestad, op de kaart te zetten. Ik heb begrepen dat Vlaanderen een bepaald subsidiebedrag voor ogen houdt, maar dat ook de stad Antwerpen een aanzienlijke duit in het zakje doet. Minister, welke inspanning zal Vlaanderen zich op financieel vlak getroosten? Ik hoop dat dat in verhouding is tot wat de stad Antwerpen kan doen. Misschien moet u daarover met de burgemeester en uw partijvoorzitter eens een goed gesprek hebben.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Op dat laatste zal ik straks nog reageren, want ik denk dat jullie ook iets kunnen doen.

De geschiedenis van deze aanvraag gaat terug naar een vorige legislatuur, waar door mijn voorganger een principiële goedkeuring werd gegeven voor de Antwerpse kandidatuur voor 2010. Hij heeft toen beloofd – een belofte voor Antwerpen 2010 – om 1 miljoen euro vrij te maken, maar dat bedrag is nooit gereserveerd in de begroting. De Europese Spelen werden toen echter toegewezen aan Warschau.

Intussen is er een nieuwe Antwerpse kandidatuur voor 2014. Hiervoor is een nieuwe aanvraag ingediend en die werd opnieuw onderzocht. Dit is ook met de organisatoren besproken. Op 1 juli 2012 werd een brief met een officiële nieuwe subsidieaanvraag verstuurd aan alle ministers van de Vlaamse Regering. Sinds deze nieuwe aanvraag zijn er verschillende contacten geweest tussen mijn kabinet en de organisatoren. Zo vond er op 3 december 2012 een overleg plaats waar alvast een aantal knelpunten naar voren werden gebracht.

Ik geef een kort overzicht van deze knelpunten. Special Olympics België (SOB) had nog geen link met G-sport Vlaanderen. Deze organisatie bundelt alle G-sport-actoren in Vlaanderen. Een van de grote verwezenlijkingen is dat de versnippering van G-sporten ongedaan werd gemaakt, maar SOB deed er niet aan mee. Die samenwerking is voor mij cruciaal, anders blijft de versnippering bestaan.

Er is onvoldoende afstemming met onze erkende Vlaamse Sportfederaties. SOB heeft verschillende charters met verschillende sporttakken, maar er zit geen lijn in. De ene keer is het charter met een Vlaamse federatie, de andere keer met een nationale koepel en vaak was er nog niet eens een charter, maar voorlopige mondelinge overeenkomsten. Er moeten toch duidelijke overeenkomsten zijn.

Op basis van diverse aanvraagdossiers vanaf 2007, is de begroting toegenomen van 6,7 miljoen euro tot 10,5 miljoen euro. Hierbij was er ook een scenario B van 7,7 miljoen euro. De steun vanuit Europa was onduidelijk. In het overleg werd alvast meegegeven dat het scenario B met 7,7 miljoen euro toch meer aangewezen zou zijn dan dat van 10,5 miljoen euro.

U kent onze houding tegenover de federaties: steun kan enkel als er Vlaamse federaties zijn. Het Belgisch Olympisch en Interfederaal Comité (BOIC) heeft zelfs een Vlaamse structuur uitgebouwd. Bij SOB is er een unitaire structuur.

De structuur van SOB is helemaal niet afgestemd op onze staatsstructuur, waarbij sport uitsluitend een gemeenschapsbevoegdheid is. Zelfs bij het BOIC is een Vlaamse interfederale voor topsport opgericht, zodat er voor elke gemeenschap een duidelijk aanspreekpunt is.

In december zijn ze daaraan beginnen te werken. SOB heeft rond deze punten voortgewerkt. Op 24 januari 2013 vond een nieuw overleg plaats op mijn kabinet en gaven de organisatoren een stand van zaken met betrekking tot de werkpunten. SOB stelt zich als doel om een overeenkomst te hebben met alle sportfederaties van de sporttakken die op de spelen aan bod komen.

SOB was toen al uitgenodigd op de stuurgroep G-Sport Vlaanderen. De link begon toen tot stand te komen. De organisatoren gaven te kennen dat ze tot 7,7 miljoen euro wilden komen. Op de raad van bestuur van SOB werd beslist om binnen hun organisatie een aanspreekpunt voor iedere gemeenschap te hebben.

Intussen maakt SOB deel uit van de stuurgroep G-Sport Vlaanderen. Hierdoor is een link gelegd met alle G-sportactoren in Vlaanderen. Op deze manier kan SOB ook leren uit de samenwerkingsverbanden die Parantee heeft met andere erkende sportfederaties. Dit kan hen helpen om hun doelstelling om tot een overeenkomst te komen met elke sportfederatie uit hun aanbod tijdig te realiseren. Ik ben heel blij dat die stap is gezet.

De voor mij twee essentiële punten waren de stroomlijning van G-sport en de noodzaak om zich aan te passen aan de staatsstructuur. We vragen dat aan elke federatie. Het telt, wat mij betreft, ook hier.

Wat betreft de ondersteuning heeft de Vlaamse Regering de coördinerende rol toegewezen aan mijn kabinet. Ik zal dit dan ook ter harte nemen. Maar, mijnheer Yüksel en mijnheer D'Hulster, ik kaats de bal terug en zeg: ga bij uw ministers. Ik zal mijn collega's vragen om deze Special Olympics Summer Games 2014 mee te ondersteunen. Dit evenement is immers veel meer dan alleen maar een sportevenement. Er is gezondheidszorg bij, onderwijs, cultuur, gelijke kansen, gezinnen, maatschappelijke integratie, toerisme, misschien ook economie. Ik zal wel met mijn burgemeester in Antwerpen spreken. Maar ik vraag jullie om mijn collega's in de Vlaamse Regering ertoe aan te zetten om de krachten te bundelen en initiatieven voor dit evenement mogelijk te maken. Ik zal zeker vanuit mijn sportbegroting een inspanning leveren, maar u weet dat mijn budget om evenementen te ondersteunen niet fantastisch groot is. Ik vraag dat ook mijn collega's hiervoor een inspanning leveren.

Ik zal bovendien bekijken of we vanuit Bloso nog een niet-financiële inspanning kunnen leveren. Ik denk aan het goedkoop ter beschikking stellen van logementen in die periode, bijvoorbeeld in Hofstade. Ik wil ook kijken of het mogelijk is sportmateriaal ter beschikking te stellen in die periode, of financiering van lesgevers. Die drie zaken kan ik doen buiten het pure budgettaire aspect.

Hoewel dit een uniek evenement is, wil ik tot slot nog meegeven dat dit niet de voornaamste actie is in mijn G-sportbeleid. Wij hebben immers al veel geïnvesteerd in G-Sport Vlaanderen. U weet dat, naast de tien topsporten waarop we focussen, de G-sport daar ook nog bij is. Het blijft voor mij prioritair in functie van het G-sportbeleid op lange termijn te denken. Op dat vlak zijn we, dankzij de samenwerking binnen de sector, al veel aan het bereiken. Ik weet dat medailles op een bepaald moment niet de goede maatstaf zijn. Maar als je ziet welke evolutie we hebben doorgemaakt op weg naar de Olympische Spelen in Londen en de resultaten die we daar behaalden, denk ik dat we op de goede weg zijn met het G-sportbeleid. Ik ben blij dat SOB nu mee inkantelt in het G-sportgebeuren in Vlaanderen.

De voorzitter: De heer D'Hulster heeft het woord.

De heer Steve D'Hulster: Dank u, minister, voor uw antwoord. De G-sport en de steun die u daaraan geeft, zijn ontzettend belangrijk. Ik heb een schoonbroer die G-sporter is. Hij voetbalt bij KV Mechelen. Zo ver heb ik het nooit geschopt. *(Opmerkingen)*

Het maakt een ongelooflijk verschil voor die mensen, dat ze kunnen sporten en dat ze iets hebben waaruit ze fierheid kunnen halen en waar er supporters voor zijn. Dat is ongelooflijk waardevol, daarvan zal ik niemand in deze commissie moeten overtuigen. Het is belangrijk dat u hebt aangestuurd op de stroomlijning met G-Sport Vlaanderen en met de federaties en dat er stilletjesaan ook budgettair in de juiste richting wordt geëvolueerd. Ik ben ook heel tevreden over het feit dat u met betrekking tot de logementen en het sportmateriaal aan de praktische ondersteuning denkt. Ik zal partijintern het nodige doen voor de sensibilisering.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, dank u voor het uitgebreide antwoord. Uiteraard is het juist dat ook deze tak van de sport zich moet aanpassen aan de staatsstructuur. Maar dit is geen excuus. U hebt de nodige stappen gezet opdat zij in die stuurgroep zitten en dat er rekening mee wordt gehouden.

Mijn vraag ging ook deels over het programma rond gezondheid. Dat is misschien ook iets om op langere termijn mee te nemen in uw G-sportbeleid, waarbij er niet alleen aandacht gaat naar sport, maar ook naar gezondheid en onderwijs. U zegt dat u in onze richting kijkt voor ondersteuning. Ik kan u verzekeren dat ik onze ministers reeds aangesproken heb. Begin deze maand heb ik onze ministers gevraagd om hier de nodige ondersteuning aan te geven.

Nu gaat men uit van 7,7 miljoen euro, maar wat zijn de ramingen? Hebt u daar een idee van? Het zou goed zijn dat we ook dat weten.

Minister Philippe Muyters: Degenen die het evenement organiseren, moeten zorgen voor een budget. Wij zullen vanuit de Vlaamse Regering zien welk deel we daarin kunnen opnemen, maar ik zal mij niet bezighouden met het budget van degene die het evenement organiseert.

De heer Veli Yüksel: Dat is de vraag niet. Als er een raming gemaakt is, moet u toch weten welk deel van de koek voor Vlaanderen is?

Minister Philippe Muyters: Zij vragen het budget dat uitgetrokken was in 2010, namelijk 1 miljoen euro, maar ik weet niet of dat kan. Van mijn begroting Sport kan dat zeker niet. Daarom zal ik bekijken wat de collega's mee kunnen inbrengen. Wij maken nu een document op voor de Vlaamse Regering.

De heer Veli Yüksel: Ik heb vernomen dat er een toezegging is van 100.000 euro. Er is dus een grote kloof tussen die twee bedragen. Het is goed om iedereen te vragen om daar inspanningen voor te leveren. U hebt daarnet gewezen op de win-winsituatie voor Vlaanderen, op alle terreinen: toerisme, sport, cultuur, jeugd, economie enzovoort. Ik wil erop aandringen dat we toch proberen om een fatsoenlijke en juiste bijdrage te leveren.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de verevening van sportkredieten tussen provincies en Vlaamse Gemeenschap
- 1738 (2012-2013)

De heer Bart Caron: Minister, collega's, mijn vraag betreft de verevening van de sportkredieten tussen provincies en de Vlaamse overheid, naar aanleiding van de interne staatshervorming. Die gebeurde, althans volgens mijn bronnen, op vele terreinen zeer correct, behalve voor sport. Daar is er nogal veel ontevredenheid over.

Ik wil twee voorbeelden aanhalen. Een eerste voorbeeld betreft de provincie Antwerpen. Het gaat over een korting die de Vlaamse overheid wil toepassen op het Provinciefonds van 611.302 euro. De provincie zelf zal ook 242.892 euro minder subsidies kunnen ontvangen. Het gaat om de berekening van die bedragen, en vooral van de afhouding van het Provinciefonds.

Volgens de mensen aldaar wordt 208.578 van de 242.892 euro subsidies die via het decreet Lokaal Cultuurbeleid in mindering worden gebracht, ook nog eens afgenomen van het Provinciefonds. Volgens hen wordt er dus dubbel betaald. Is dat een rekenfout?

Een punt waar ik zwaar aan til, is dat de provincie haar subsidies in de loop der jaren wel altijd geïndexeerd heeft, terwijl de Bloso-subsidies niet altijd volledig geïndexeerd worden. Het verschil in berekening van die indexen maakt dat het provinciale niveau, dat geïndexeerd heeft, daar eigenlijk op verliest. En dat is ook niet eerlijk.

Dan is er, nog altijd voor de provincie Antwerpen, het voorbeeld van internationale sportevenementen, waar 91.000 euro wordt overgenomen door de Vlaamse overheid. Volgens u, minister, worden veel sportevenementen met een lokaal karakter gesteund, terwijl het eigenlijk volgens de interne staatshervorming om iets anders gaat. Waar ligt de werkelijkheid? Waar ligt de balans? En hoe interpreteer je lokaal, bovenlokaal en internationaal? Ik wil onderstrepen dat het voor de provincie om een vrij grote dienst gaat. Daardoor stel je ook meteen tien jobs op de tocht.

Tot slot is er de problematiek van de DAC-kredieten (derde arbeidscircuit). Over dat punt hebben we het hier al gehad, onder meer naar aanleiding van de begrotingsbespreking. Volgens de provincie Antwerpen verdwijnt zo 500.000 euro uit hun budget.

Mijn tweede voorbeeld komt uit de provincie West-Vlaanderen. Daar gaat het over 497.734 euro die wordt opgeteld en in mindering van het Provinciefonds gebracht. Hun vraag was om gedetailleerder te mogen discussiëren over de toetsing van die bedragen aan het bestuursakkoord, dat een uitloper is van de interne staatshervorming, en om elk onderdeel ervan grondig te kunnen toetsen. Dat is volgens hen onvoldoende gebeurd, waardoor er soms dubbeltellingen of onterechte verminderingen niet werden gedetecteerd of meegerekend. Het feit dat de provincie West-Vlaanderen in 2010 405.264 euro besteedde en Vlaanderen daar nu zomaar 334.970 euro van wil verevenen, betekent dat er voor eigen nieuw beleid nog amper 70.000 euro overblijft.

En dan zijn er nog een aantal inconsequenties. Zo mogen de subsidies regiowerking in Vlaams-Brabant en Antwerpen schijnbaar behouden blijven. In West-Vlaanderen heet dat dan subsidies interlokale verenigingen – volgens hen gaat het ook over regiowerking – en die moeten wel worden verevend.

Vraag is of de subsidies die West-Vlaanderen gaf aan de Stichting Vlaamse Schoolsport (SVS) en aan het Vlaams Instituut voor Sportbeheer en Recreatiebeleid (ISB) al dan niet behouden kunnen worden of deel uitmaken van die brede landelijke structuren waarbij de derde interveniërende overheid niet meer mag interveniëren. De subsidies voor provinciale sportfederaties worden dubbel verevend.

Ik wil het ook nog even hebben over de taakstelling van de provincies. Een element daarvan zijn de unieke bovenlokale instellingen in de sport. Verder is er ook de discussie over de bovenlokale sportevenementen. Dat is een pijnpunt bij de verevening. Vraag is hoever dat reikt en waar dat precies over gaat.

Ik heb wel een beetje te doen met de provincies hoewel ik geen provincieminnaar ben. Ik heb dat ook altijd gezegd. Men moet echter politiek eerlijk zijn. We kunnen iets anders in de plaats stellen van de provincies dat even krachtig kan optreden. Wanneer we echter geen grondige structurele verandering doorvoeren, kunnen we de provincies beter hun rol laten spelen. In de huidige context is er geen ruimte voor een grondige transformatie van de provincies. We moeten er dan ook correct mee omgaan en hun de beleidsruimte geven voor die zes punten die in het kader van de interne staatshervorming zijn afgesproken. Ik blaas niet warm en koud. Als de provincies een politieke rol te spelen hebben, dan moet we hen die rol ook laten spelen.

Minister, op welke basis is de verevening gebeurd? Klopt het dat de Vlaamse Gemeenschap bij de overheveling van de bevoegdheden en bijhorende financiën dubbel geteld heeft? Zo ja, hoe verklaart u dat? U zult een stevig antwoord moeten geven, want dit wordt door de provincies met verve en met kracht aangebracht.

De provincies mogen nog altijd bovenlokale sportevenementen organiseren en ondersteunen. Beide dimensies worden toegelaten. Maar waarom wordt dan een deel van de middelen die Antwerpen besteedt, overgeheveld bij die verevening? Gebeurt dat ook voor de andere provincies?

Is het niet oneerlijk dat de indexering van sportkredieten, ook al werden ze niet doorgevoerd door de provincies, toch verrekend wordt bij de verevening terwijl de Vlaamse Gemeenschap niet dezelfde mate van indexering heeft toegepast?

Hoe verklaart u de onderling verschillende behandeling van de provincies wat de regionale of interlokale subsidies betreft?

Waarom werd niet ingegaan op de vraag van de Vereniging van de Vlaamse Provincies (VVP) om elke subsidie te toetsen aan het bestuursakkoord en aan de zes taken die de provincies op dat terrein hebben?

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord

De heer Peter Gysbrechts: Minister, de problematiek van de verevening van sportkredieten leeft. Mijn fractie was zelf een vraag aan het schrijven maar had ze nog niet ingediend. Ik ondersteun dan ook de vraag van de heer Caron. Het is duidelijk dat er tussen de provincies en uw kabinet, minister, enige discussie of wrijving bestaat dezer dagen.

Mijnheer Caron, het verhaal over het DAC-project leeft in Antwerpen al een tijdje. U hebt het hier als voorbeeld aangehaald, en ik wil er dan ook niet meer van maken.

Minister, ik heb dezelfde alarmerende informatie uit provinciale hoek ontvangen als de heer Caron. Blijkbaar is een goed akkoord tussen Bloso, het kabinet en de provincies doorkruist door de Vlaamse Regering. Daarbij zouden alle middelen voor sport uit het Provinciefonds worden gelicht omdat de provincies toch geen subsidies meer mogen toekennen. Ik ga nu even kort door de bocht, maar dit wordt bij de provincies ervaren als de sportieve drooglegging van het provinciale niveau.

Ik onderschrijf de vragen van de heer Caron en ben benieuwd naar het antwoord.

Kern van deze polemiek is waar we met deze provincies naartoe willen. Enerzijds is er de bereidheid dat provincies op bovenlokaal nog initiatieven nemen op het vlak van sport. Anderzijds krijgen de provincies niet meer de armslag om dat ook effectief te doen. Dat is althans de mening van de provincies. Als dat zo is, dan is dat een vlees-noch-vishouding.

Als u wilt dat de provincies een kleinere of geen rol meer spelen op het vlak van sport, dan moet u dat ook duidelijk maken en daarnaar handelen. Als u wilt dat de provincies wel nog

een rol spelen, dan moet u hun de nodige middelen ter beschikking stellen. Als mijn informatie correct is, dan geeft u vandaag het signaal dat u liever niet hebt dat de provincies nog iets doen in verband met sport, maar wilt u het niet met zoveel woorden zeggen. Mijn vraag is dan ook heel eenvoudig. Waar wilt u naartoe met de provincies op het gebied van sport?

De voorzitter: Mevrouw Kindt heeft het woord.

Mevrouw Els Kindt: Minister, de zes taken die de provincies toebedeeld hebben gekregen, zijn perfect geschreven op het lijf van de provincies. Ik ben wel een provincieminnaar. Als men wil koken, dan kost dat geld. En als daartoe is voorzien in de nodige middelen, dan hebben wij daar zeker geen probleem mee.

De voorzitter: Minister Muyters heeft het woord.

Minister Philippe Muyters: Ik zal cijfers moeten geven, maar alles met rekenen doe ik het liefste.

Ik zal eerst de betekenis van verevening verklaren. Verevenen heeft de bedoeling de middelen in de sportsector te garanderen. Het is niet de bedoeling om een besparingsoperatie te doen, dat wil ik duidelijk stellen, en het houdt rekening met de nieuwe taakstelling voor de provincies. We willen ervoor zorgen dat er op een meer uniforme manier over Vlaanderen middelen kunnen worden verdeeld, dat je niet afhankelijk van de desbetreffende provincie wel of geen subsidies krijgt.

Gelet op die nieuwe taakstellingen van de provincies zal een belangrijk deel van de vroegere uitgaven en subsidies voor sport door de provincies niet langer via het Provinciefonds verlopen, maar rechtstreeks naar de sportsector gaan via de Vlaamse overheid op basis van de decreten op de sportfederaties en het lokaal sportbeleid. Dat is de filosofie van verevenen.

Nu kom ik tot de vragen van de heer Caron. Wat is de basis van verevening? Anders dan uw vraagstelling doet vermoeden, is de verevening finaal gebeurd, zoals gevraagd werd, op basis van de screening van de uitgaven aan de hand van het decreet en de bestuursakkoorden. Ik zal dadelijk aantonen dat het op die basis voor hen een zeer gunstige verevening is. Dit is een benadering op basis van de output, namelijk wat ons de toegelaten subsidies lijken. Ik kom straks nog op de cijfers terug. U zegt dat er geen kans meer is, maar ik zal u straks cijfers geven die tonen dat wij amper iets wegnemen.

De discussie draait dus in wezen niet over dubbeltellingen en rekenfouten, maar over de gekozen methodologie – als u overigens het woord ‘rekenfouten’ en mijn naam samen in een zin ziet, is het in een persbericht. *(Gelach)*

Goed wetende dat elke methodologie zijn beperkingen heeft, is het toch nuttig om te zeggen dat een andere methodologie tot heel andere resultaten leidt, en dat zal ik u zo dadelijk aantonen. Dan zijn er nog de totaal verschillende cijfers die telkens opnieuw anders werden ingediend door provincies.

De verevening van sport is vanuit de Vlaamse overheid minimalistisch aangevuld. Ik zal u nu de benadering geven die volgens mij minstens even correct is, maar die werkt vanuit de lijsten oorsprong en niet vanuit de lijsten van de output. We geven geld aan de provincies, kijken waarvoor het bedoeld is, en vergelijken het dan met decreten en taakstelling. Alleen de ‘subsidie-uitgaven’ en de ‘uitgaven voor Vlaams Bureau voor Sportbegeleiding (Vlabus)’ zijn voor de verevening in aanmerking genomen. Anders dan hier gesuggereerd wordt, komt dat slechts neer op 39 procent van alle provinciale uitgaven voor sport – 13 miljoen euro –, dus 4,8 miljoen euro. Niet opgenomen in de verevening zijn de uitgaven voor sportpromotie of de uitgaven allerlei.

In 2010 bedroegen volgens de provincies de subsidies 4.873.277 euro, en wij hebben uiteindelijk 3,7 miljoen euro verevend. Ik probeer dit te verduidelijken. 4,8 miljoen euro is de basis van alle subsidies, dat is een benadering vanuit de oorsprong en deze 4,8 miljoen euro wordt vanuit Vlaanderen gegeven aan subsidies. Dit moet verminderd worden met de

cofinanciering vanuit de provincies zelf, of 308.000 euro. We moeten er ook de Vlaamse decretale subsidies van aftrekken die we moeten geven aan de provincies, dit gaat over 1,2 miljoen euro. Om dubbeltellingen te vermijden moeten we er de subsidie van Vlabus aftrekken, vermits de provinciale uitgaven voor Vlabus niet onder de rubriek subsidies vallen. Ook de G-sport moeten we ervan aftrekken omdat wij voor G-sport als expliciete taak extra middelen geven. Zo schrappen we hier 246.000 euro, maar geven we uiteindelijk 369.000 euro aan subsidies voor G-sport, of dus meer dan 100.000 euro meer. Met het basisbedrag van 4,8 miljoen euro eigen financiering en wat ik decretaal aan subsidies moet geven, kom ik aan 3.703.000 euro die in aanmerking komt voor de verevening.

Zijn er nog punten onduidelijk? Er zijn nog 10 procent Vlaamse middelen die de provincies vrij kunnen besteden, en die niet vallen onder uitgaven voor sportpromotie of uitgaven allerhande. Ik had die erbij kunnen voegen, maar ik heb dat niet gedaan. Als ik op basis van deze filosofie kijk waarop ik mag verevenen, kom ik tot een bedrag 3.703.000 euro. Een verevening van 13 miljoen euro is gebeurd op 2,7 miljoen euro. Dat is een minimale benadering vanuit Vlaanderen. We hadden de verevening eigenlijk moeten toepassen op het bedrag van 3,7 miljoen euro, als men het bekijkt vanuit de oorsprong en niet vanuit de output. Dat is een miljoen euro minder.

Als ik dit op Antwerpen toepas, dan gaf de rubriek subsidies 1,1 miljoen euro uit. De totale uitgave van sport in Antwerpen is 3.172.000 euro. Hun cofinanciering van 170.000 euro moet men aftrekken, de Vlaamse decretale subsidies die we moeten blijven betalen worden ook afgetrokken, anders tel ik dubbel. Zo kom ik met diezelfde filosofie die ik daarjuist heb uitgelegd, aan 689.952 euro die zouden mogen worden verevend. Mijnheer Caron, wat verevenen we? Slechts 450.000 euro. Ik wil er nog bij zeggen dat ook hier G-sport, in plaats van 38.000 euro, 102.942 euro krijgt.

Hiermee toon ik aan dat ik een zeer minimalistische filosofie heb gehanteerd. Bijvoorbeeld Antwerpen vond die 400.000 euro nog te veel en zou dat nog willen halveren naar 200.000 euro, met de discussie, als je de tabellen bekijkt, of dat mag worden geschrapt of niet, gezien de nieuwe taakstelling. Maar zo kun je blijven discuteren.

Dan zijn er de bovenlokale sportevenementen. De vraag is hoe vaak een lokaal evenement wordt ondersteund, terwijl de bestuursovereenkomst spreekt van bovenlokale evenementen met een uniek karakter, dus geen permanent of alledaags regulier sportaanbod. Op basis van de uitgaven van 2010 hebben we een correctiefactor van slechts 25 procent toegepast, wat volgens mij heel coulant is. Laat me eerlijk zijn, als je tien mensen nodig hebt om de subsidies uit te delen, dan vraag ik me af of je op de juiste manier bezig bent.

Een volgend punt is de indexering van de sportkredieten. De oefening is gemaakt in de prijzen van 2010. De overheveling gebeurt pas in 2014. Het Provinciefonds is geïndexeerd sinds 2010. In 2010 bedroeg de dotatie aan het Provinciefonds 86,3 miljoen euro. In 2013 is die opgelopen tot 92,5 miljoen euro. Vandaar de aanpassing. Er is beslist in de Vlaamse Regering om over alle betrokken beleidsdomeinen heen eenzelfde indexering naar 2014 toe te passen. Ik pas dat toe.

Hoe verklaar ik een verschillende behandeling? Aangezien elke provincie een andere werking heeft met betrekking tot de regio's, is het normaal dat hiermee bij de verevening rekening is gehouden. Het is ook niet de bedoeling om vanuit de provincie een gestructureerde regiowerking te organiseren of te ondersteunen, maar enkel ad-hocsamenwerkingen op vraag van de gemeenten te faciliteren.

Waarom werd niet ingegaan op de vraag van de VVP? Ik denk dat u dat ondertussen weet. Op de vergadering van 27 februari heeft mijn kabinetschef zelf voorgesteld aan de bestendig afgevaardigden van Sport om de oefening te doen ten aanzien van conformiteit met de bestuursakkoorden en decreten, de outputbenadering dus. Daar is toen niet op ingegaan. Pas later hebben de provincies de oefening willen doen, zoals ik heb uiteengezet. We zijn ingegaan

op die vraag. De uiteindelijke benadering was een outputbenadering. Zoals ik daarnet heb aangetoond, was dat een heel minimalistische benadering die volgens mij belangrijker is.

Het belangrijkste is – ik ga ervan uit dat de hele commissie Sport dat moet kunnen onderschrijven – dat middelen voor sport gegarandeerd worden en dat nu de subsidies over heel Vlaanderen billijk zullen worden verdeeld in functie van doelstellingen die zowel de provincies als de Vlaamse overheid onderschrijven. Dat deze subsidies meer gestroomlijnd worden, zal de begunstigde, namelijk de sportende Vlaming, alleen maar ten goede kunnen komen. Dat is wat we hiermee realiseren en waar ik meer dan 200 procent achter sta. Het gaat dus echt niet over een rekenfout, maar over een methodologie en een filosofie die daarachter zit.

De heer Bart Caron: Minister, ik dank u voor het antwoord. Het is duidelijk dat er rond de taakstelling van de provincie zelf een verschillende interpretatie is tussen het Vlaamse bestuursniveau en het provinciale. Ik denk aan de regionale of interlokale samenwerking. U zegt dat je dat eenmalig en niet structureel kunt subsidiëren. Er zijn nog punten waar er discussie is, namelijk de evenementen, de bovenlokale werking, het eenmalige karakter en geen doorlopende werking. Die discussies zijn wat ze zijn.

Ik ben niet zo goed in cijfers als u, ik zal ze dus nog eens moeten nalezen in de Handelingen. Ik kan alleen maar vaststellen dat daar in de provincieraden in Vlaanderen veel commotie over is geweest. In het debat over het bestuursakkoord dat de Vlaamse Regering in alle provincies voorlegt, is er snoeihard gediscussieerd door meerderheid, oppositie en partijen door elkaar, ook niet symmetrisch met de Vlaamse meerderheid. Er zijn moties over goedgekeurd. U weet dat heel goed. Voor Cultuur en voor Jeugd is dat in ieder geval niet zo emotievol gebeurd. Dat wijst toch op een verschillende aanpak. Ik kan het niet helemaal beoordelen, ik wil ook niet oordelen over uw antwoord, maar ik stel dat wel vast. U spreekt het woord coulant uit. Bijvoorbeeld bij Cultuur is het in geen enkele provincie een deel van het bestuursakkoord geweest, al moeten daar nog wel een aantal aspecten van worden afgerond. Ik wil daar ook wel bij zeggen dat vooral Welzijn en Sport in de eerste ronde aan bod komen.

Ik ben wel blij om te horen dat de middelen die verevend worden, op een objectieve en eerlijke manier en vanuit gedeelde doelstellingen met het provinciaal bestuursniveau voor sport worden ingezet. Vanuit het oogpunt van clubs, federaties, gebruikers en sporters bekeken, is het een stap vooruit. We zullen verder zien. Ik denk niet dat de discussie helemaal rond is, maar het is juist dat je op een bepaald moment de knoop moet doorhakken.

De voorzitter: De heer Gysbrechts heeft het woord.

De heer Peter Gysbrechts: Ik wil u ook bedanken voor het uitgebreide en open antwoord, minister. Ik heb een eenvoudige en praktische insteek gegeven, zoals het gevoelsmatig leeft in die provincies momenteel. De vraag van de heer Caron was al uitgebreid, het had geen zin om daar nog eens heel technisch in verder te gaan. Net als de collega gaan wij alle cijfers en al wat u gezegd hebt eens rustig nalezen in het verslag, minister, en ook aftoetsen. We gaan ook weer in overleg met de mensen die ons de informatie hebben bezorgd, om het langs beide zijden te bekijken.

Minister Philippe Muyters: Aan de basis van de discussie ligt een verschil in filosofie. Wij vinden dat, als er subsidies worden gegeven, dat gebeurt op basis van doelstellingen die over Vlaanderen gelijk zijn, buiten de decretale subsidies. Dat is de basis van alles. Als je het vanuit die filosofie bekijkt, hebben wij minimalistisch gehandeld. Ik ga er uiteraard mee akkoord dat u het nog eens grondig bekijkt op basis van het antwoord. Wij moesten de knoop doorhakken, en die is in het midden doorgehakt.

De heer Bart Caron: Dat is dan uw lezing, uiteraard.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■